

Salonky

**Filip Hronek:
hokejová megastar v Hradci**

VŽDY NĚCO NAVÍC

UŽIJTE SI POHODLÍ JEDNOHO DODAVATELE PLYNU I ELEKTŘINY

Mějte energie „pod jednou střešou“ s novým produktem **KOMPLET** a ušetřete. Dodávka zemního plynu i elektřiny od jednoho dodavatele přináší **mnoho výhod**. Vše potřebné tak vyřídíte na jednom místě, budete mít **stále stejnou cenu silové elektřiny** po dobu 2 let a navíc stálý měsíční poplatek ve výši 0 Kč za odběrné místo elektřiny.

800 134 134
www.ppas.cz

 PRAŽSKÁ
PLYNÁRENSKÁ

Editorial

Z Detroitu do Hradce

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Ani současná epidemiologická situace nemůže zabránit tomu, aby s k vám čtenářům opět dostal magazín Salonky. Vzpomínám si, když loni na začátku října vyšlo v Hradci Králové první číslo. Bylo to dobrodružství a zároveň velké očekávání, jak se v krajském městě uchytlí. Je říjen 2020 a právě vyšlo již třinácté číslo. Zdá se, že se naše očekávání na hradeckém mediálním trhu naplnila. Podle našich informací je o magazín zájem, a to nás samozřejmě těší. V říjnovém vydání jsme vsadili u hlavního materiálu na jednu kartu. Titulní stranu obsadila skutečná superposila hokejového Mounfield HK, výborný obránce Filip Hronek, který jinak v NHL hájí barvy slavného amerického klubu Detroit Red Wings. Právě tato mladá dvaadvacetiletá hvězda magazínu Salonky ochotně poskytla rozhovor. A nejen ona! I v této nelehké době se můžete četbou Salonek opět dozvědět něco o inspirativních hradeckých osobnostech a jejich životních cestách. ■

OBSAH

FILIP HRONEK / str. 6 ▶ 10

JAN PETROF

str. 14 ▶ 18

VOJENŠTÍ MEDICI

str. 22 ▶ 26

OTEC A SYN PETERKOVI

str. 28 ▶ 34

PAVEL PECHANEC

str. 36 ▶ 38

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, hynek@salonkyhk.cz, David Záruba, tel.: 777 466 138, david@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Petr Marek, tel.: 602 122 729, obchod@tn-media.cz, Monika Kličarová, tel.: 733 353 695, monika@tn-media.cz, Grafika: Michal Kriegler, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s.r.o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 10 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Petr Marek | e-mail.: obchod@tn-media.cz
tel.: 602 122 729

Otec a syn Holatov

**KONEČNĚ
OTEVŘENO**

Těšíme se na vás
každý den od 9 do 19 hod.,
v pátek a sobotu od 9 až do 21 hod.

parknavetvi.cz

Jste pro vytvoření parkoviště pod Velkým náměstím?

Jiří Kánský,
ředitel ČRo Hradec Králové

Ano. Velké náměstí má sloužit lidem, ne autům. Zachoval bych nezbytných 40 až 50 parkovacích stání na místech, která by se rychle obměňovala, protože doprava a zásobování musí samozřejmě fungovat, ale dlouhodobé parkování bych přesunul pod zem. Centru města by to podle mého názoru prospělo, uvolní se tak prostor pro různé akce, jako jsou přehlídky, festivaly, trhy, prostě pro to, co by se na náměstí mělo běžně dít.

**Martin Horák, ředitel
Úřadu práce Hradec Králové**

Neznám podrobnosti, ale pokud by se podařilo tímto způsobem stáhnout auta z povrchu náměstí a byl by vhodně řešen vjezd a výjezd, považoval bych to za rozumné. Otázka je, pro koho by toto parkování bylo určeno, aby ho mimohradečtí řidiči nevyužívali jako alternativu odstavných parkovišť a nedošlo z tohoto důvodu ke zhoustnutí dopravy v centru.

Petr Marek, obchodní zástupce

Určitě ano, myslím, že by to náměstí jednoznačně prospělo. Náměstí by prokouklo, řidiči by si ušetřili nervy s hledáním místa a Velké náměstí by se konečně stalo společenským centrem, tak jako náměstí v jiných městech. ■

INZERCE

JAZZOVÁ LEGENDA

Rudy Linka

One Man Show

Hudebně-zábavný pořad

sobota 17. 10. 2020

UFFO Trutnov od 19:00

UFFO **10**
SPOLÉČNÉ CENTRUM TRUTNOV

Hokej mě baví a přináší mi radost

✎ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Hokejový klub Mounfield HK se zkraje nové sezóny bude moci spolehnout na služby svého odchovance Filipa Hronka (22), který v zámoří hájí barvy Detroit Red Wings, a po čtyřech letech se vrátil na hradecký zimní stadion. Tato zpráva velmi potěšila domácí fanoušky. Hronek je považován za nejlepšího českého obránce a zároveň velmi produktivního. S rozhovorem pro říjnový magazín Salonky tato velká naděje českého hokeje příliš neotálela. Sešli jsme se přímo v prostorách zimního stadionu, a zatímco kolem několikrát prošel trenér a bývalý slavný hokejista Vladimír Růžička, mladý obránce Hronek ochotně odpovídal na naše otázky.

Kdo vás přivedl k hokeji a kdy jste s ním začal?

K hokeji mě přivedli rodiče, mohly mně být tak čtyři roky. Když jsem byl ještě hodně malý kluk, taška mě tady v Hradci Králové vždycky vozil na tréninky.

Vzpomínáte si na svůj první zápas? Kdy to bylo?

To už je tak dávno, že si to vůbec nepamatuji.

Napadlo by vás jako kluka, že jednou budete hrát za slavný a tradiční americký klub Detroit Red Wings?

To by mě tehdy vůbec nenapadlo. Soutěž NHL

jsem do skoro šestnácti let nesledoval a ani moc nevnímám. Teprve později, když se moje aktivní kariéra začala více rozvíjet, jsem začal NHL věnovat více pozornosti.

Kdy se to stalo a jak vás v Detroitu přijali?

Detroit mě draftoval před čtyřmi lety. Potom jsem tam nejdříve absolvoval nováčkovský camp, po něm jsem podepsal smlouvu s týmem a od té doby tam hraji. Při draftu jsem poznal celé vedení týmu a přes campy jsem se seznámil s mými spoluhráči. Myslím, že to bylo úplně v pohodě.

Pandemie koronaviru zařadila a vy jste se vrátil ze zámoří do východních Čech. Jak jste se těšil zpátky do Hradce Králové?

Začínal jsem tady s hokejem, tak jsem se do Hradce moc těšil. Jsem rád, že si zase po nějaké době můžu zahrát na domácím ledě.

Jednání o vašem příchodu se ale natahovalo, a to i kvůli pojistce. Můžete přiblížit, jak to probíhalo a v čem je to tak složité?

Abych pravdu řekl, moc jsem to neřešil, šlo to tak trochu mimo mě. Za mě to řešili generální manažer klubu Aleš Kmoníček, hráčský agent Michal Sivek a americký agent Allan Walsh. Protahovalo se to hlavně proto, že se nevědělo, kdy a jestli vůbec bude zahájena hokejová sezóna. Navíc ta pojistka není úplně nejlevnější, takže v tomto směru to bylo asi kvůli penězům.

Jste připraven na vysoká očekávání? Fanoušci si od vás hodně slibují.

Připraven na to samozřejmě jsem, ale musí říct, že to nějak moc nevnímám. Příliš si nepouštím do hlavy, že ode mě někdo něco očekává. Chci hrát svůj hokej, nejlepší, který dokážu. A pomoci hradeckého týmu k vítězstvím. Fanoušky zklamat určitě nechci, ale člověk se vždycky nezavděčí všem.

Jak vidíte ambice celého klubu? Jeho vedení hovoří o útoku minimálně na semifinále...

Nevidím důvod si dávat malé cíle. V Hradci je kvalitní tým, stejně jako v minulých sezónách. Proto jsou ambice klubu na místě a myslím si, že jsou reálné.

Dá se v těchto koronavirových dobách něco předvídat?

To fakt nevím, mně už ty věčné debaty o pandemii lezou krkem. Neustále poslouchat to samé je únavné, proto se snažím to neposlouchat a nečíst. Myslím si, že je to už hodně nafouklé a mělo by se trochu ubrat. Chápu, že je to nepříjemné, ale zároveň je to taky taková velká bublina.

Jak jste na to ale připravení? Hrozí odkládání zápasů, bude omezená kapacita diváků, takže asi žádná bouřlivá atmosféra, že?

Je to určitě škoda. Na druhou stranu se stále říká, že když budou mít lidé roušky, nákaza se neroznáší. Takže nevidím důvod, proč by tady na stadionu měla být nějaká omezení počtu diváků. Ti fanoušci přece stejně musí na hokej v rouškách. Nedává to smysl.

PROFIL FILIPA HRONKA

Narodil se 2. listopadu 1997 v Hradci Králové, kde také začal s nejrychlejší kolektivní hrou. Původně útočník se postupně vyprofiloval v ofenzivního obránce a tato role mu sedla náramně. V dorostu i juniorech vynikal a pravidelně bodoval, což mu vyneslo reprezentační pozvánky a starty na mistrovství světa do 18 i 20 let – v Montrealu v roce 2016 navíc vedl tým coby kapitán a v pěti duelech si připsal čtyři body (2+2).

To už měl za sebou první ligové starty. Ten premiérový si připsal 24. února 2015 na ledě Zlína, další sezónu nastupoval pravidelně za hlavní mužstvo. Ve 40 duelech zaznamenal čtyři asistence, na první gól ale stále čeká. Před sezónou 2016/17 totiž zamířil za moře, kde ho v roce 2016 draftoval ve druhém kole tým Detroit Red Wings.

Úvodní rok strávil v OHL v Saginaw Spirit a hned se stal lídrem mužstva, když posbíral 61 bodů v 59 zápasech. I proto na sebe pozvánka do Grand Rapids (AHL) nenechala dlouho čekat, tvořivý zadák si hned vyzkoušel vyřazovací boje a pomohl získat Calder Cup. Celý ročník 2017/18 strávil na farmě, přes kterou se následně coby člen All-Rookie týmu probil do hlavního mužstva. V premiérovém ročníku NHL měl za 46 zápasů průměr půl bodu na zápas, úvodní start si připsal 5. října 2018 proti Blue Jackets.

Následovaly také první starty za seniorskou reprezentaci, a to i na světových šampionátech. V Dánsku v roce 2018 se dokázal i gólově prosadit, navrch přidal dvě nahrávky. O rok později v Bratislavě už patřil mezi tahouny mužstva a s 11 body (3+8) v 10 duelech byl vyhlášen nejlepším obránce turnaje a zároveň zařazen do All-star týmu celé akce.

Pro sezónu 2019/20 už byl jednou z hlavních tvářů Rudých křídél, ofenzivně pomohl 31 body (9+22) v 65 utkáních. Týmu se však nedařilo a uzavíralo celý peloton kanadsko-americké soutěže. Kvůli zdravotní situaci ve světě byla také nejslavnější liga přerušena, odkud se pravoruký hokejista přesunul domů do Hradce Králové, kde zahájí ročník 2020/21.

Sledujete boje o Stanley Cup v NHL? Komu fandíte?
Nefandím nikomu. Přejí ale českým klukům, aby někdo z nich vyhrál Stanley Cup a aby se Čechům v klubech dařilo.

Jak se vám ta upravená verze play off (jiný systém, bez diváků, hráči zavření na hotelu) zamlouvá?
Nemůžu to hodnotit, protože jsem tam nebyl. Ur-

VÁŠ STRATEGICKÝ PARTNER V PODNIKÁNÍ NA INTERNETU

Naším partnerům pomáháme zvedat tržby již 10 let. Zefektivníme i váš eshop a web. **Ozvěte se nám.**

PORADENSTVÍ

GRAFIKA & KREATIVA

WEBY & ESHOPY

ONLINE MARKETING

WWW.DMPUBLISHING.CZ
INFO@DMPUBLISHING.CZ

POSILA Z NHL

INZERCE

čítě je to hodně těžké pro kluky, kteří mají rodiny, a jsou dlouho zavřeni na hotelech. Příjemné to není, ale je to prostě fakt.

Máte už zprávy o příští sezoně? Kdy má začít, co se změní?

Ještě nic konkrétního, je to ještě moc brzy. Až se dohraje letošní ročník, tak se na to hned vrhnou a bude to jasnější.

V čem je kabina českého a zámořského týmu jiná?

Myslím si, že hokejové kabiny jsou vesměs stejné, akorát tam panuje jiný humor. Je totiž dost podstatný rozdíl mezi českým a americkým humorem.

Jak vám sedí ten americký?

Časem se dá na ty rozdíly zvyknout.

Některými odborníky i fanoušky jste považován za nejlepšího českého obránce, nebo minimálně za jednoho z nejlepších. Co to s vámi v necelých 23 letech dělá?

Já na ta očekávání, ani na hodnocení moc nejsem. Snažím se ani nečíst noviny, spíše se tomu vyhýbám, abych si tím zbytečně nezanašel hlavu. Hraju to, co umím, a snažím se to dělat dobře, takže nějaké vnější komentáře ani neposlouchám.

Stal jste se jednou z opor Detroitu. Vnímáte, jak se poměrně rychle změnila vaše role?

Získal jsem více času na ledě, pomohlo mi to nabrat více zkušeností a určité mě to posunulo dál v mém hokejovém vývoji.

Není to přece jen brzo? Nechybí v Detroitu víc zkušených obránců i hráčů obecně?

Myslím si, že jsme tam měli dost zkušených hráčů, starších kluků, ale bohužel nám to nešlo a sezóna se nepovedla. Věřím ale, že se to časem změní k lepšímu.

Už máte za sebou řadu těžkých zápasů. Kdo je nejsilnější tým v NHL?

Liga je vyrovnaná a těch špičkových týmů je hodně. Mezi nejlepší bych určitě radil Boston Bruins a Tampu Bay Lightning.

Který útočník se vám nejhůře brání a proč?

Těch útočníků, kteří jsou velmi šikovní, je tam řada a je těžké někoho konkrétního vybrat. Z mého pohledu to ale asi budou Connor McDavid, Nathan MacKinnon nebo Čech David Pastrňák, přezdívaný Pasta. Prostě každý tým má útočníka, který je nějak výjimečný a hraje se proti němu hůř.

Na obránce jste dost produktivní. Podobní v českém hokeji hodně chybí. Kde se to ve vás vzalo? Co děláte jinak než jiní mladí obránci? Nevím, asi mám štěstí. Bude to ale zřejmě tím, že jsem hrál do šestnácti jako útočník, což mě pomohlo a hru vnímám trochu jinak.

Za rok vám končí v NHL smlouva. Už máte nějaké náznaky směrem k novému kontraktu?

SILNÝ PARTNER, SILNÝ KLUB

JSME HRDÝM PARTNEREM HRADECKÉHO HOKEJE

MATEX HK

www.matex.org

Vůbec ne a v současné době to neřešíme. Na to mám agenta a až přijde vhodná doba, budeme se tomu věnovat.

Zvýšila se vaše popularita? Poznávají vás lidé?

Občas mě někdo pozná, ale nemyslím si, že by to bylo nějak masové. Čas od času někdo přijde, že chce autogram. Že bych byl ale v obležení fanoušků a fanynek, to ne.

Jak se žije v zámoří mimo mantinely? Líbí se vám Amerika?

Určitě je tam jiný život než tady v Česku. Všechno, stejně jako tady, má svoje pro a proti, něco je tam lepší, něco zase horší.

Dokážete si představit, že byste tam žil?

Ne. Mám to rád tady. Ale na druhou stranu: nikdy neříkej nikdy.

Chápu, že se asi těžko srovnává Hradec Králové a Detroit, ale přece. Vidíte tam nějaké souvislosti, něco, co je podobné nejen v hokejové aréně, ale i na ulici?

Nejsem z Hradce, jsem z Býště. (smích) Rozdíl je v tom, že americká města jsou taková roztahaná, kdežto tady je všechno více u sebe a dá se chodit pěšky. Tam se bez auta vůbec neobejdete.

V extralize se potkáte se spoluhráčem Filipem Zadinou i dalšími mladými hráči ze zámoří. Jak se na to těšíte? Hecujete se?

Ještě se nehecujeme, ale možná to přijde. Se Zád'ou hrajeme spolu v Detroitu, trávíme spolu čas a jsme

v kontaktu, takže nějaký hec tam určitě bude. Samozřejmě je to fajn se zase setkat.

Co vám hokej přináší?

Baví mě a přináší mi radost.

Máte ještě nějaké jiné zájmy?

Rád chodím na ryby a teď jsem si pořídil psa. Brácha je myslivec, tak spolu občas chodíme na lov.

Když jste zmínil ty ryby, prý na ně chodíte s Patrikem Kínclem, který je z Hradce a patří mezi nejlepší české MMA bojovníky. Je to pravda?

Jo, jo, je to pravda.

O čem spolu u vody mluvíte? O hokeji, zápasu nebo o rybách?

Bavíme se úplně o všem. Měl jsem tom štěstí Patrika poznat, byl jsem i na jeho zápase a bylo to super. To jsme taky na rybách probrali. Patrik je skvělý člověk a díky němu jsem poznal další kluky z MMA, například Davida Dvořáka.

Co byste chtěl v nové sezóně vzkázat hradeckým fanouškům?

Hlavně, aby náš klub podporovali, a to nejen, když se daří, a chodili fandit.

Jste odchovancem hradeckého klubu. Jaký máte vztah k vašemu rodnému městu?

Samozřejmě kladný. Od malička tady hraju hokej, strávil jsem ve městě hodně času a mám ho rád. Třeba se jednou vrátím, ale to je zatím daleko. ■

Váš partner
**pro silniční
a mostní
stavitelství**

Kontaktujte nás reditelstvi@msilnice.cz www.msilnice.cz

INZERCE

Sledujte
regionální zpravodajský
portál Salonky, který
přináší online aktuality
z Hradce Králové a okolí.

WWW.SALONKYHK.CZ

SALONKY REVUE

CHILLI TÁTA CHILLI MÁMA CHILLI MECHOV

Burgery, pastrami, hot dogy – to vše, společně s chilli z jednoho food trucku, který Chilli Táta zaparkoval v Hradci Králové, se staly rychle populární. Dokonce natolik, že dnes už nevaří jen z food trucku, ale i v restauraci pod Bílou věží na Velkém náměstí. Chilli Táta tak už zná ve městě každý správný milovník masa a pálivého. Ale co chilli mamka? Říká se, že za každým úspěšným mužem stojí žena. Je to tak i u nich? A jak se zamilovali do chilli? Byla to láska na první ochutnání? O tom jsem si povídala se sympatickou chilli mamkou – Mirkou Pávkovou, přímo na festivalu, který pořádají – Chilli Mechov.

Hned na úvod bych se ráda zeptala na vaši cestu k chilli. Bylo to nějaké konkrétní jídlo, se kterým jste si pálivě zamilovala, nebo jste se k němu musela propracovat?

To si pamatují naprosto přesně! Vydali jsme se s manželem do Skotska a já se bála, že mi bude zima, protože jsem hodně zimomřivá. Rozhodli jsme se přibalit slivovičku a nějaký dárkový balíček s různými produkty s chilli. Opravdu došlo na to, že mi byla zima a slivovice nepomáhala, tak jsme se rozhodli otevřít ten balíček. Manžel ho nikterak neprohlížel a dal mi jeden z bonbonů. Já jsem si ho vzala a byl pálivý, ale moc dobrý. Říkala jsem si – ty jo, to je super! Manžel si prohlíží balení a najednou zjistil, že mi dal ten nejpálivější

produkt z celého balíčku! A mě to nikterak nevykolejilo. Ochutnávali jsme z balíčku dál a dál, až byl najednou celý pryč. Ale my jsme věděli, že si rozhodně něco pálivého koupíme zas.

A kdy přišel ten impuls začít vařit ve food trucku?

Dávali jsme chilli skoro do všeho. Já jsem vyráběla různé omáčky – s těmi jsme začali jezdit po festivalech, zjišťovali jsme si víc a víc. Postupně už jsme přidávali doma chilli úplně do všeho, až jsme se jednoho dne rozhodli koupit food truck a jít cestou vlastního podnikání. Dělat to, co nás baví a co máme rádi – dobré jídlo a chilli. Začali jsme jezdit na různé akce a doladovali naše menu. Postupně jsme začali poznávat chilli komunitu a užívali jsme si práci čím dál víc.

Je pravda, že se opravdu pozná, kdo dává do práce nadšení a srdce. Dnešní akce je toho příkladem – je plná lidí, na kterých jde vidět, že své produkty připravují opravdu s láskou.

Určitě. Ta komunita je naprosto skvělá. Známe se často osobně a rozhodně tu není nějaký konkurenční boj. Máme společnou zálibu a všichni si vždycky rádi pomůžou. Jakmile někdy nastal nějaký problém, vždycky se našel někdo, kdo pomohl a vždycky panovala neskutečně přátelská atmosféra.

Jak dlouho tyto akce pořádáte?

Nejprve jsme se dlouho nejrůznějších akcí pouze účastnili. V roce 2015 jsme se rozhodli uspořádat první festival tady v kině Širák. Říkali jsme si, že v Hradci Králové taková akce chybí. Následně jsme se spojili s agenturou Butterfly, která pořádá Nábřeží gurmánů a nyní působíme společně. Letošní ročník je už pátý v řadě.

Od letošního roku působíte také v restauraci. Restaurace a food truck jsou úplně odlišné koncepty. Který je vám bližší?

Rozhodně food truck. Začínali jsme s ním a je to zkrátka srdcová záležitost.

Jaký tedy byl přechod do restaurace?

Máme trpělivé zaměstnance (*smích*). Asi je to s námi občas těžké, jsme díky food trucku tak trochu punkáči.

Kdo vaří u vás doma?

Vařím já, protože manžel vaří v práci (*smích*).

Jak se vám daří skloubit rodinný život s prací? Přece jen vlastní podnikání v gastronomii je náročné.

Manžel je sice hodně v práci, ale všechn svůj volný čas věnuje rodině. Rodina je pro nás prioritou, a proto děláme maximum, aby vše fungovalo.

Když už jste u toho vaření, máte nějakého favorita z tátova menu? A kdo z vás snese více pálivého? Vy, nebo váš manžel?

Rozhodně pastrami. S tím jsme začínali, a to je rozhodně moje nejoblíbenější jídlo. Manžel má rád pikantní, především k dobrému masu. Asi to ale budu spíše já, kdo si tu pálivost jako takovou užívá víc.

Jaké jsou vaše plány do budoucna?

Momentálně chceme vyladit současný vzhled restaurace – v designu našeho food trucku a Chilli táty jako takového. Naši zákazníci si zaslouží určitý standard a my chceme, aby restaurace měla tu správnou atmosféru – tady jste u táty. ●

CHILLI FESTIVAL MECHOV

V sobotu 19. září se sešli všichni milovníci chilli v Hradci Králové na náměstí 5 května. Kulturně gastronomický program probíhal do večera a atmosféra byla naprosto fantastická! Festival se pyšnil nejširším zastoupením chilli prodejců z Čech a Slo-

TIP HANKY
POSKOČILOVÉ

Požádali jsme známou hradeckou moderátorku Hanku Poskočilovou (Televize V1), aby nám řekla, co ji v poslední době zaujalo či „pohládilo“ oči. „U každého vyvolá vnitřní „wow“ efekt něco jiného. Fantastické jídlo, kouzelná příroda nebo třeba žihadlo na čtyřech kolech. U mě naposledy pohled na krásné tajemné zelené hodinky Certina. Láska na první pohled. Švýcarská kvalita, minimalistický ciferník, nerez provedení. A další - pro mě dost důležitá věc - safírové skličko odolné proti skrábancům. Celkově robustní ale zároveň elegantní provedení. Tyhle nadčasové hodinky se hodí k běžnému nošení i na slavnostnější příležitosti. Jsou prostě božské!“ Certina DS-1 Big Date 60th Anniversary, Hodinky Dušek

venska, kteří přivezli své produkty – oblíbené stálce i čerstvé novinky. Jejich stánky tvořily dlouhou cestu plnou pálivých produktů. Široká paleta chilli omáček, hořčice, ajvary, čerstvé papričky, sušené maso, nakládané chilli a spousta dalšího. Na své si přišli příznivci sladkého i slaného. Nechyběly exotické chutě, ani česká klasika. Návštěvníci mohli ochutnat klasické omáčky a extrakty, ale i netradiční marmelády, chutneys a povidla. Samozřejmě nechyběl Chilli food truck ani pivní speciály. Pofadatelé byli Martin a Mirka Pávkovi alias Chilli táta s manželkou.

Dopoledne se celá akce rozjela společně s ochutnávkami všech produktů. Nejmenší návštěvníci si přišli na své u loutkového divadla a v době oběda začínala cooking show. Martin Kapcuk připravil steaky s nejrůznějšími pálivými detaily, poodhalil svoje vychytávky a společně s moderátorem bavil všechny návštěvníky. Jakmile bylo uvařeno, na programu byla živá hudba v podání hradecké The Golden Sixties, která utvářela atmosféru celé akce a kulturní zážitek tak zapůsobil nejen na chuť, ale také sluch. Následovala již tradiční soutěž v pojídání chilli. Po celý den probíhalo hlasování o nejlepší výrobek Mechov 2020. Chilli zahřálo všechny kolem a komu to nestačilo, tomu večer rozproudila krev pardubická punková kapela Volant. ●

Doufám, že ještě nějaké to piano vyrobíme

Slavná rodinná firma na výrobu pianin a klavírů Petrof působí v Hradci Králové už 157 let. Má světové renomé a velmi pestrou historii poznamenanou světovými válkami, hospodářskými krizemi, znárodněním. To na vlastní kůži pocítil bývalý ředitel firmy Jan Petrof (80). Aby mohl studovat průmyslovou školu, musel jeho otec napsat dopis prezidentské kanceláři. „Prezident Zápotocký tehdy schválil, abych mohl chodit na průmyslovku,“ vzpomíná potomek slavné rodiny, který po revoluci osm let privatizoval firemní majetek a nedávno dostal významné hradecké ocenění.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO MICHAL KOBRLE

Pane Petrofe, před nedávnem jste obdržel od královéhradecké radnice nejvyšší ocenění, Cenu Dr. Františka Ulricha za rok 2019. Je to pro vás skutečné vyznamenání? Co pro vás znamená?

Pro mě to skutečné vyznamenání zcela jistě je. Není to však jen ocenění pro mě, ale také pro mé přímé předky. Pradědeček Antonín, jehož otec Jan se v Hradci Králové usadil v roce 1804, začal systematicky budovat továrnu na pianina, která je ve městě už 157 rok. Cena Dr. Františka Ulricha je tedy pro všechny z našeho rodu, kteří firmou Petrof proslavili toto město. Mimochodem starosta František Ulrich se velice dobře znal s mým pradědečkem.

Existuje z toho známá fotografie z nádvoří v naší továrně, kde se v roce 1914 slavil třicetitisícový produkt, který firma vyrobila. Bylo to pianino pro následníka trůnu Františka Ferdinanda, na něhož byl čtrnáct dní poté v Sarajevu spáchán osudový atentát a začala první světová válka.

Není to ale jediné ocenění, které jste za svou celoživotní práci pro rozvoj průmyslu, společenského života a udržení rodinné firmy vyrábějící klavíry a pianina v Hradci Králové získal. Už v roce 2008 jste obdržel medaili prezidenta republiky za zásluhy o stát v oblasti hospodářské a rovněž jste byl v roce 2018 oceněn doktorátem Univerzity Hradec Králové. Je to pro vás určitá satisfakce za práci, kterou jste vykonal?

To určitě ano. Je to zároveň i satisfakce za znárodnění v roce 1948, kdy mí předkové tady vůbec nemohli být. Všichni – můj dědeček, jeho dva bratři i vybraní následovníci, což byli synové od každého z nich, museli opustit továrnu. Většinou se z nich pak stali dělníci.

Vrat'me se ale do dávnější minulosti. Vzpomínáte si na vaše dětství? Co vám z něj utkvělo v paměti?

Do roku 1948, než přišlo znárodnění, si docela dobře vzpomínám, jak jsme si tady i na továrním dvoře hráli se sestrou a bratrancem. S dědou jsem chodil v šest hodin večer za ruku po dílnách a zhasěli jsme spolu světla. Někteří zaměstnanci je schválně nechali rozsvícená, protože věděli, že přijdu a budu mít radost, že je mohu zhasnout. Po znárodnění jsme sem už nikdo z nás nesměl, začal nátlak na třídní nepřátele a vše se řídilo podle komunistických pravidel.

Hrál jste také na klavír?

Ano, od druhé třídy základní školy. Moc mě to ale nebavilo, pak zase nějakou dobu ano. No, hrál jsem.

Když jste dospíval, určitě už bylo na pořadu dne, že jednou převezmete rodinnou společnost. Je to tak?

Otec si to pořád myslel a v těch myslích to samozřejmě zakotvené bylo. Protože jsem vyrůstal mezi dřevěným materiálem, šel jsem na hradeckou průmyslovku, obor dřevokonstrukce, abych se o tom něco naučil a dozvěděl, což se také stalo. V dílnách jsme měli i praktickou výuku, kde jsme řezali, pilovali, hoblovali, lepili, klížili... To všechno jsem se učil také proto, že bych se někdy v budoucnosti mohl vrátit do továrny na pianina, což v té době pochopitelně nešlo.

Po znárodnění komunisté v podstatě rozkradli soukromý majetek včetně toho vašeho. Co se u vás v rodině v té době dělo?

Mně bylo v té době osm let. Rodiče se doma přede mnou ani před sestrou o tom moc nebavili, protože nás tím nechtěli zatěžovat. Nechtěli nám komplikovat život tím, abychom si naplno uvědomovali, co se stalo. Teprve postupem doby nám to začalo docházet. Já jsem měl navíc ztíženou situaci, protože celý náš rod je katolického vyznání. Na ná-

INZERCE

tn_média **Salonky**

Chcete mít Hradec pod palcem?

**VOLEJTE
PETRA!**

✉ +420 602 122 729

☎ obchod@tn-media.cz

DODAVATEL MATERIÁLU PRO VÝSTAVBU A ÚDRŽBU INŽENÝRSKÝCH SÍTÍ.

Materiál pro velké stavby i drobné odběratele.

Každému odběrateli nabízíme materiál
v nejvyšší kvalitě.

ŠIROKÁ SÍŤ POBOČEK

Praha | Brno | České Budějovice | Plzeň
Hradec Králové | Chomutov | Olomouc

www.tecam.cz

boženství jsem chodil ještě v osmé třídě, což byla velká rarita, protože jsme tam byli dva z celé školy. Do Pionýra jsme nešli, a to byl další kámen úrazu. Odrazilo se to v době, kdy jsem měl dostat doporučení na zmíněnou průmyslovou školu.

Slýšel jsem, že bylo třeba napsat dopis samotnému prezidentovi, aby vám studium na střední škole povolil.

Ano. Otec to vymohl dopisem přes prezidentskou kancelář. V tom dopisu napsal, že byl ve firmě technickým úředníkem, ale ne jejím majitelem a nyní je stavebním dělníkem. Prezident Zápotocký tedy schválil, abych mohl chodit na průmyslovou školu.

Čím jste se zabýval po studii na průmyslovce?

Snažil jsem se dostat na vysoké školy, ale nedostal jsem ke studii doporučení. Teprve až v roce 1969, kdy mně bylo 29 let a už jsem byl ženatý, jsem se dostal dálkově na Vysokou školu ekonomickou v Hradci Králové. V meziodobí jsem celou dobu pracoval u Východočeských státních lesů, ve stavebním závodě. Nejdříve jsem nastoupil na umístěnou do Stavoprojektu Pardubice, pak se uvolnilo místo v Lesostavbách a nastoupil tam. Při vysoké škole jsem šel do projekce cukrovarnického průmyslu, po studiu jsem opět nastoupil do Lesostavb, tam jsem byl až do roku 1989. Pak mě 1. března roku 1991 požádal zdejší ředitel Státního podniku Petrof, zda bych přišel do firmy a já na to kývnul. Hned jsme absolvovali veletrh v německém Frankfurtu nad Mohanem a já byl jak u vytržení.

Věřil jste, že jednou komunistický režim padne a získáte továrnu zpět?

Byl jsem v tomto ohledu spíše skeptik, ale otec tomu věřil. On byl kdysi na institutu ve švýcarském Lausanne, kde byl s Tomášem Baťou. Po celou dobu komunismu si psali. Tatínek říkal, že až padne režim, budu první, kdo bude Baťu vítat na Ruzynském letišti. Bohužel zemřel v květnu 1989 a převratu se nedožil. Ještě předtím, když se začali na velvyslanectví v Praze houfovat východní Němci, říkal, že je to konec režimu. To už ale předvídal měsíce předtím.

Po roce 1989 přišly restituce. Jak se ve vašem případě odehrávala privatizace a jak dlouho trvala?

Celkem to trvalo necelých osm let. Dali jsme hlavy dohromady společně s tehdejšími obchodníky a technickým náměstkem a vytvořili první privatizační projekt. Absolvovali jsme to tehdy opako-

vaně a museli jsme vypracovat asi šest dalších privatizačních projektů. Ministerstvo byla dána linie pro Státní podnik Petrof a jeho privatizaci a to tak, že se musí zachovávat zaměstnanost pro lidi. Nebylo tedy možné privatizovat, jak jsme to původně zamýšleli, jen to, co nám kdysi patřilo, včetně hradecké firmy. Museli jsme privatizovat celý státní podnik, to znamená pět továren v republice, a o ně se pak starat. Zatímco v Hradci pracovalo asi 900 lidí, v celém státním podniku to bylo dohromady zhruba 1400 lidí. Samozřejmě bylo třeba si na to vypůjčit obrovský úvěr. Ještě předtím jsme měli rodinou radu s tím, že potomci tří původních majitelů, kterých by se týkalo další podnikání v továrně, se museli rozhodnout, zda se zadlužíme, abychom vykoupili celý státní podnik. Rozdělili jsme se demokraticky na dva tábory - kdo se chce zadlužit a podnikat a kdo se zadlužit nechce. Ti pak byli vyplaceni a šli svou vlastní cestou.

Co bylo dál?

Vznikla společnost s ručením omezeným továrny na pianu, kde už jsem měl poměrně vysokou funkci obchodního ředitele a později prezidenta společnosti. Pořád jsme při tom privatizovali a dodávali privatizační projekty na ministerstva. Když se nám podařilo sehnat banku, která byla ochotna poskytnout mnohamilionový úvěr, tak jsme do toho šli a všechno se pohnulo k privatizaci celého státního podniku. Celou moji kariéru jsme spláceli úvěr, a tato povinnost pak ještě přešla na moji dceru.

V jaké kondici byla hradecká firma, když jste ji přebírali?

Právě v Hradci pro nás narostl obrovský objem dluhu, protože nedávno předtím byla dokončena velká třípatrová budova pro výrobu. To byla nevhodná. Na druhou stranu výhodou bylo, že šlo o nový objekt. V těch starších, kde začínal můj pradědeček a pak byly znárodněny, se opravovala stará křídla. Tam se také etablovalo učňovské středisko nejen pro stavbu pian, ale i kytar.

Vaše dcera Zuzana, která jako představitelka páté generace stojí v čele rodinné společnosti Petrof, mně v rozhovoru pro magazín Salonky řekla, že jste chtěli mít pokračovatele rodové tradice a dal jste jí i sestře čas na rozmyšlenou, zda půjdou touto cestou. Věřil jste, že se tohoto náročného úkolu zhostí?

Nejdříve jsme řešili mladší dceru Ivanu. Byla u příbuzných ve Vídni kvůli jazykové výbavě a šlo jí to dobře. Potom byla v Anglii a pak v Kanadě jako

AuPair, kde se naučila anglicky. Po návratu domů šla rovnou dělat do propagace, dnes mapuje historii a stará se o naše muzeum. Mezitím do firmy přišla manželka, která velice úspěšně prodávala piana. Dcera Zuzana, která v té době pracovala jako republiková reprezentantka v německé farmaceutické firmě, měla velmi dobré organizační schopnosti. Ty využila i při nástupu do naší firmy. Přebírala oddělení marketingu a propagace, později po mně ředitelskou funkci.

Jste spokojen, jak dcera společnost řídí?

Vede si velmi dobře a zdatně. Zatímco já jsem privatizoval a měl na starosti splácení dluhů, což poté přešlo i na Zuzanu, zvládla to velice dobře. Navíc rozšířila zahraniční obchod o Čínu, kde byla velká poptávka po našich pianech.

Když na jaře vypukla nákaza koronaviru, nebál jste se, že by to mohlo firmu zničit?

Firma za dobu své dlouhé existence prošla mnoha krizemi. Například dvěma světovými válkami, světovou ekonomickou krizí, znárodněním. Části světa, kde krize či válka nebyly, vždy zachraňovaly naši firmu od úpadku a bylo to možné přežít. Kdežto celosvětová pandemie koronaviru je něco úplně nového, co naši předci neznali. Perem se s tím, jak to jen jde. Má to na sobě dcera Zuzana a musím říci, že je velice houževnatá. Zatím se nám daří krizi nějak zvládat a doufám, že ji úspěšně překonáme.

Není to tak dávno, kdy čínský zákazník odmítl od Petrofu převzít zakázku za pět milionu korun. Důvodem jsou čínské sankce za návštěvu předsedy Senátu Miloše Vystrčila na Tchaj-wanu. Jak tuto skutečnost vnímáte?

Kromě toho, že jsme čile obchodovali s Čínou, dodávali jsme kdysi zboží i na Tchaj-wan a nikoho to tehdy netrápilo. Jezdili k nám zástupci obou zemí a všechno fungovalo dobře. Moc tomu nerozumím.

Není absurdní, aby diplomatické spory ohrožovaly provoz firem?

Absurdní to samozřejmě je a doufám, že to překážka a vše se vrátí do původních kolejí.

Sledujete stále, jak probíhá výroba vašich slavných nástrojů?

Ano. Dostávám samozřejmě výkazy jako jeden ze společníků firmy.

Jste spokojen?

Musím být spokojen, továrna se zatím udržela a jede dál. Je třeba říci a přiznat si, že obchod s piany je až na posledních místech. Lidé před nimi upřednostňují automobily, vybavení domácností, jídlo... Teprve potom je na řadě třeba piano nebo klavír. My kromě toho, že vyrábíme nástroje, produkujeme ještě jiné zboží, což nám pomáhá v krizových dobách, jako je například ta nynější.

Jak vidíte budoucnost společnosti Petrof?

Doufám, že ještě nějaké to piano vyrobíme.

Co v současné době děláte? Čím se zabýváte?

Nemám žádného vyhraněného koníčka, ale věnuji se třem nemovitostem, které mám na starosti. Mimo to mladší dceři pomáhám s historií, pátrám v archívech, například ve Vídni.

Jste hrdým Hradečkem?

To určitě jsem. Když jsem přebíral cenu Dr. Františka Ulricha, dostal jsem slovo. Říkal jsem, že mě strašně mrzí, že dvaatřicet let po sametové revoluci se na Ulrichově náměstí neobjevila socha tohoto pro Hradec zásadního a významného muže, stejně, jako Masarykova na Masarykově náměstí. To považuji za ostudu města. Když se totiž řekne Hradec a Salon republiky, myslí se tím především právě starosta Ulrich, který šéfoval Hradci osm volebních období a město velkoryse pozvednul. Mělo by se s tím už konečně něco udělat. ■

OK HOLDING®

Spoluvytváříme a chráníme Vaše hodnoty

BROKER POOL

OK KLIENT a.s.
INOVATIVNÍ PORADENSTVÍ
ČLIV OK HOLDING

PARTNERSKÁ SÍŤ

OK BROKERS s.p.a.
PARTNERSKÁ SÍŤ
ČLIV OK HOLDING

DOTAČNÍ PORADENSTVÍ

AGRO
TERM CZ
ČLIV OK HOLDING

OK GRANT
(KONKORVENČNÍ SPOLEČNOST)
ČLIV OK HOLDING

DOTIn
ČLIV OK HOLDING

INVESTICE

OK PROFIT a.s.
INOVATIVNÍ PORADENSTVÍ
ČLIV OK HOLDING

POJIŠTĚNÍ

OK GROUP a.s.
INOVATIVNÍ PORADENSTVÍ
ČLIV OK HOLDING

OK GROUP a.s.
INOVATIVNÍ PORADENSTVÍ
ČLIV OK HOLDING

Eurovalley
ČLIV OK HOLDING

YSAT
ČLIV OK HOLDING

IBS GROUP s.r.o.
ČLIV OK HOLDING

ÚČETNICTVÍ

OK HOLDING s.p.a.
INOVATIVNÍ PORADENSTVÍ
ČLIV OK HOLDING

POMŮŽEME K DOTACÍM I POJISTÍME!

Marek Pavelec
DOTIn s.r.o.

Gabriela Vránová
OK GROUP a.s.

Michal Weber
Agroteam CZ s.r.o.

Erotické pomůcky pro svěží a neotřelý sexuální život

Sídlí v Hradci Králové v ulici Bratří Štefanů na Slezském Předměstí. Na internetovém trhu patří mezi tři největší svého druhu v republice. SEXSHOP.cz svým zákazníkům, zejména prostřednictvím moderního e-shopu, ale i kamenných prodejen nabízí zhruba 2300 rozmanitých erotických pomůcek, o které mají zákazníci velký zájem. „Hlavní skupinu tvoří muži od třiceti do padesáti let, v závěsu jsou ženy, které je svižně dohánějí,“ řekl v rozhovoru pro magazín Salonky Tomáš Koubík, zakladatel SEXSHOP.cz.

Co vás přivedlo k založení sexshopu a kdy to bylo?

Ke vzniku došlo na přelomu let 1997 a 1998, kdy jsme rozjeli svůj první internetový obchod. Pro nás to zpočátku bylo trochu neuchopitelné, nehmatatelné, říkali jsme tomu „virtuální obchod“. V té době jsem prodával výpočetní techniku a seznámil se s manželským párem, který měl v Hradci Králové sexshop, a to mě inspirovalo. Působili jsme tehdy společně s dalšími ve virtuálním obchodním domě, v takovém dnešním mall cz a časem jsme zjistili, že největší zájem je o sortiment právě sexshopu.

Vzpomínáte si na své začátky v této branži?

V Čechách byly v té době dva velkoobchody s erotickými pomůckami, s nimiž jsme spolupracovali. Nebyla s nimi moc řeč a dodávali na můj

vkus dost pomalu. Později jsem odjel do západní Evropy, našel si tam dodavatele zboží a začal jsem v tomto oboru podnikat naplno. Od roku 2000 se rozjel i plnohodnotný internetový obchod SEXSHOP.cz a začali jsme naskladňovat zboží na vlastní sklady. Paralelně s tím jsme měli v provozu i prodejnu.

Jaký byl zájem zákazníků?

Na tu dobu relativně velký. Na internetu obchodů tohoto typu moc nebylo.

Jaké jste měl pocity, když jste začínal prodávat erotické pomůcky?

Úžasné. Většina lidí tenkrát přicházela se studem. Měli tendenci rychle do obchodu vběhnout, něco

popadnout, zaplatit a rychle ven. Pokud jsme je však na prodejně „rozmluvili“, pochopili, že jsme normální lidé a chceme a umíme jim pomoci. Mě osobně to na prodejně vždycky hodně bavilo.

Co všechno SEXSHOP.cz nabízí? O co je největší zájem?

Obecně lze říct, že základem sortimentu jsou dlouhodobě stále tři skupiny produktů. Jsou to různé typy vibrátorů, potom rozmanité lubrikační gely a erotické spodní prádlo. Co se týče vibrátorů, některé základní klasické vibrátory se vyrábějí třeba i více než dvacet let v téměř stejném tvaru. K lepšímu se mění materiály.

Mají zákazníci speciální požadavky?

My jsme spíše mainstreamová firma zaměřená v této oblasti na hlavní proud. Máme ale zákazníky, kteří chtějí speciální pomůcky, většinou pro tak zvané BDSM praktiky. Jsme schopni na zakázku třeba nechat vyrobit latexové oblečení. Když si zákazník najde něco v zahraničí, co v Čechách nemohl najít, můžeme to obstarat.

Prý jste dělali odličky intimních partií celebrit porno-průmyslu?

Měli jsme objednávku modelu vagíny, ale dodavatel ji exkluzivně prodal americkému zákazníkovi a omlouval se, že nám ji v tomto tvaru nemůže dodat. Napadlo mě, že bychom nechali vymodelovat vagínu nějaké známé osobnosti z porno-průmyslu a oslovili jsme Paulu Wild, která souhlasila. Pro nás to byl v té době velký obchodní úspěch. Totéž pak absolvovali i bývalý proslulý pornoherc Robert Rosenberg nebo jeho mladá kolegyně Lady Dee.

Kdo tvoří vaši klientelu?

Hlavní skupinou jsou muži od třiceti do padesáti let, v závěsu jsou ženy, které je svižně dohánějí. Dávám tomu pět let, než muže dostihnou a předěženou. Muži nakupují trochu více, ale za méně peněz. Ženy naopak trochu méně nakupují, ale zase investují větší částky.

Snažíte se e-shop inovovat, abyste nezaostávali za konkurencí?

Určitě. Nedávno jsme spustili novou verzi e-shopu SEXSHOP.cz, která se vyvíjela více než dva roky. Řekl bych, že je nadčasová, funguje výborně na mobilních telefonech, což je pro nás hodně důležité. Na e-shop chodí v závislosti na denní době až 80 procent návštěv z mobilů.

Předpokládáte růst zájmu o erotické pomůcky?

Určitě ano. Neměli jsme rok, kdy bychom nerostli. Zájem o erotické pomůcky se zvyšuje. Lidé vnímají, že nejde o nějaké zapadlé občůdky s červenou lampičkou, kam se stydí chodit. Dnes je už nákup erotické pomůcky běžný, naši zákazníci se o tom otevřeně baví a stydí se čím dál méně.

V tom se doba hodně změnila, že?

Snažíme se přesvědčit zákazníky, že jít si koupit a mít doma erotickou pomůcku není nic výjimečného. Kupují si je lidé, kteří mají doma normální sex. Spíše je to inspirace pro svěží a neotřelý sexuální život. Žádná pomůcka samozřejmě nenahradí partnera. Je to něco navíc, takový příjemný bonus. Většina pomůcek je koncipovaná tak, aby mohla být použita v páru, obohatila sex, který pak neskouzne do stereotypu.

Do jaké míry vaše podnikání poznamenal koronavirus?

Máme tři prodejny, dvě v Praze a jednu v Hradci Králové, které jsme museli zavřít. Personál byl doma, běžely nájmy, došlo ke ztrátě na tržbách řádově v statisících korun. Na druhou stranu je třeba říci, že lidé byli hodně doma a tím se zvedly počty objednávek na e-shopu.

Navštěvujete ze zvědavosti konkurenční sexshopy?

Samozřejmě si děláme kontrolní nákupy u konkurence na e-shopech a navštěvujeme i kamenné obchody. Sledujeme, jak se naši konkurenti hlavně na internetu chovají ke klientům, jak vypadají balíčky s jejich zbožím, jaký nabízejí sortiment a podobně. Chceme být stále v obraze.

A teď otázka přímo na tělo: využíváte vy sám ve svém intimním životě nějaké erotické pomůcky?

Mám to v popisu práce. Jako obchodník zastávám názor, že těžko můžu něco někomu doporučovat a prodávat, když ten sortiment neznám, nevím, co umí a sám ho nevyzkouším. Samozřejmě nezkouším všechno, není to v tom množství reálné.

Co byste vzkázal potenciálním zákazníkům a kupujícím erotických pomůcek?

Chápeme stud, který může provázet návštěvu sexshopu, ale věřte, že my v SEXSHOP.cz jsme profesionálové a zákazníci si velice chválí náš personál na prodejních. I na té hradecké. Neváhejte, kolegyně vám ráda poradí a pomůže. Profesionálně a diskrétně. Rádi vás u nás uvidíme. ■

Jsme jedna velká rodina

Kromě civilních univerzit má téměř každá země své vojenské vysokoškolské obory. Neustále je potřeba počítat s tím, že mohou nastat situace, a to i v mírovém období, kdy je potřeba mít armádu připravenou na pomoc civilnímu obyvatelstvu. Fakulta vojenského zdravotnictví v Hradci Králové (FVZ HK) má dlouholetou historickou tradici. Je součástí tří fakult Univerzity obrany v Brně. Studenty, které zde potkáte, patří mezi nejlepší z nejlepších ve svém věku. Kdo chce uspět, musí vykazovat nejen skvělé znalosti ve svém oboru, ale také vzornou disciplínu, pevnou vůli a výbornou fyzickou kondici. Nejen o aktivitách a životě fakulty v rozhovoru pro magazín Salonky pohovořili profesorka Vanda Boštíková, prodávka pro vnější vztahy a marketing, viroložka a molekularní bioložka na Katedře epidemiologie FVZ HK a studenti Všeobecného vojenského lékařství, četařka Jitka Neuwithová, nadrotmistr Bronislav Kolář, četař Mikuláš Jech a desátník Jan Motka.

☛ ZUZANA BOUČKOVÁ,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Čím se konkrétně zabývá Fakulta vojenského zdravotnictví, jaké obory se na ní studují?

prof. Boštíková: Studenti Fakulty vojenského zdravotnictví v Hradci Králové se věnují oborům všeobecné vojenské lékařství, zdravotnický záchranář, vojenské zubní lékařství a vojenská farmacie. Obory farmacie a lékařství jsou vyučovány v součinnosti s civilními fakultami Univerzity Karlovy. Studenti tak musí zvládnout svůj obor na civilní vysoké škole a zároveň předměty vojenské vysoké školy.

Studovat medicínu a zároveň vojenskou vysokou školu je nesmírně náročné. Co vás k tomu vedlo? Exi-

stuje něco podstatného, v čem cítíte velký rozdíl od studia na civilní škole?

Jan: Po střední vojenské škole jsem si vybral medicínu a šel na FVZ. To, že se na fakultě známe a se spolužáky se stýkáme napříč všemi ročníky, vytváří příjemné prostředí i mimo školu. Kdybych zde nestudoval, nikdy bych nezažil výcvik maskování, přesunů se zbraněmi přískoky, taktiky boje a procházení terénem, ve kterém je nepřítel a podobně.

Mikuláš: Na gymnáziu v Turnově se o vojenském lékařství hodně mluvilo. Zjistil jsem, že se na FVZ studují současně dvě vysoké školy - civilní a vojenská. Studenti dostávají plat, což hodně pomůže našim rodičům a my jsme od devatenácti samostatní. Teď po třech letech musím přiznat, že když toho děláte hodně, tak brzy zjistíte, že jste i unavení, a ne vždy se vám do toho chce. Je zde jiná dynamika ko-

FARMA
TŘEBEŠOV

To nejlepší z Orlických hor

Říjnová akční nabídka

**Bažant stažený
v celku (2 ks)**

150,-

Kč/ks
běžná cena 167 Kč/ks

**Kančí
hřbet**

322,-

Kč/1 kg
běžná cena 358 Kč/kg

**Kančí
svičková**

365,-

Kč/1 kg
běžná cena 406 Kč/kg

e-shop
www.farmatrebesov.cz

Nakupujte on-line

farmatrebesov.cz je náš e-shop, kde naleznete kompletní nabídku a zboží objednáte až k Vám domů, firmy, nebo hotelu.

lektivu. Už tím, že si projdete společně základním výcvikem ve Vyškově, jste dokonale stmeleni.

Bronislav: Primárně jsem se zaměřoval na medicínu. Největší prim, co tato fakulta může kromě znalostí a praxe nabídnout, jsou opravdu unikátní celoživotní mezilidské vztahy. To na civilní škole nenajdete.

Jitka: Mám ráda adrenalin, výzvy a pohyb. U toho jsem chtěla zůstat a medicína pro mě byla vždy zajímavá. Tady se o lidi můžete opřít, ať jste v prváku nebo v šestáku. Jsme velká rodina a toho si cením nejvíc. Plat a mnohé výhody jsou super, každopádně něco za něco. Máme smlouvu, ve které jsme se jako budoucí vojenští lékaři upsali armádě na dobu 15 let. Takže to není úplně zadarmo.

Jitko, nedá mi to, abych se nezeptala, jaké jsou reakce mužů, když vás potkají v uniformě třeba někde na ulici?

(Velký smích, Jitka je krásná dívka s dlouhými blond vlasy) Reakce mužů jsou mnohdy velice pozitivní a myslím, že je žena vycítí. Rozhodně to není nepřijemné.

Jak to vidí chlápci - vojáci? Na oboru všeobecného vojenského lékařství celou třetinu mezi studenty zaujmají dívky. I zde platí, jak to vidáme ve filmech, že není rozdíl mezi mužem a ženou, je to stále jeden voják?

Bronislav: My sice studujeme vojenskou fakultu, ale jsme tu všichni lékaři. Více k sobě přistupujeme jako lidé, a až potom jako vojáci. Hodnotíme, jací jsme a co pro fakultu děláme, než abychom řešili, kdo je kluk a kdo je holka.

Měli byste stejný názor, i kdybyste byli vysláni do akce v terénu?

Bronislav: Jinak bych to hodnotil, kdybych byl součástí bojové jednotky a věděl, že ta slečna mě tam někde bude tahat, když se bude střílet. Ale pokud se bavíme o práci v zázemí, což většinou práce vojenského lékaře je, tak to neřeším. Hlavní je, co ten člověk umí.

Mikuláš: V době před uniformou jsem potkal dívku ve stejnokroji na ulici a řekl jsem si: Hm, vojačka, dobrý, ale trochu se jí bojím. Ale teď i na kolejích bydlíte s holkama a zjistíte, že se jich fakt bojíte. *(velký smích)* Na výcviku se v létě v plné polní taháte ze zbraní, v terénu v horku umíráte, a najednou vedle vás proběhne o hlavu menší holka se stejnou výstrojí a v pohodě obíhá kolem dokola. Není zde rozdíl mezi holkou a klukem. Jde o to, co mají

v hlavě. Fyzicky to dívky zvládají skvěle, někdy líp než kluci.

Každý máte různě dlouhou část studia na FVZ již za sebou. Co vás v tomto „vojenském“ životě v poslední době nejvíce zaujalo? Napadá vás něco, co byste v civilu nezažili?

Bronislav: Zásadní informací pro studium na naší fakultě je hlavně takové okřídlené pravidlo v armádě – voják se stará, voják má – což znamená, že žádná cesta není uzavřená, ale je potřeba se trochu snažit. Pro mě osobně bylo zajímavé vyjždět na zahraniční stáze. Byl jsem v Bosně a Hercegovině, konkrétně v Mostaru, kde jsem sloužil s ortopedy. Byla to moje nejlepší zkušenost s medicínou. Co se týká materiálního zabezpečení a podobných věcí, tak to bylo velmi rozdílné. Prostě o magnetické rezonance a moderní přístroje tam nezapovídáte, ale musíte se naučit spoléhat na své ruce a nohy. Stáže v zahraničí přináší studentům nadhled a schopnost definovat mezery našeho zdravotnictví, nebo naopak vážit si toho, co tady máme.

prof. Boštková: Pamatuji si, že jeden z našich studentů byl zase v Iráku, pracoval na všeobecné chirurgii. Kromě operací kýly a apendicitidy řešil i hadí uštknutí, poranění při výbuchu a četná bodná zranění. Na stáži v Jižní Americe se zase setkal s pacientem, který mu sám přišel do ordinace s prostřelenou hlavou. Vše tehdy dopadlo dobře, pacient přežil.

Jan: V době první vlny koronavirové krize jsem nastoupil na epidemiologii v Domažlicích. Domažlický okres byl poměrně hodně zasažený. Když jsme tam jako vojáci v první linii nastoupili, tak tam nikdo nebyl, všichni trpěli koronavirem. Vyzkoušel jsem si vše ve velké míře. Trasoval jsem osoby nakažené koronavirem a dělal jsem epidemiologická šetření. Po telefonu jsem poskytoval i psychologickou pomoc a snažil se o lidský přístup. Na starosti jsem měl také infolinky, ty hovory byly emocionálně velmi náročné.

Mikuláš: V červnu jsem v rámci chytré karantény vypomáhal Moravskoslezskému kraji. Někteří lidé nesli špatně pobyt v karanténě a nechtěli ji dodržovat. Nejvíce práce jsme měli, když se covidem nakazili lidé v dolech v Darkově.

Jitka: Z aktivit FVZ mne zaujal výcvik zaměřený na medicínskou činnost. Absolvovali jsme jej ve výcvikovém prostoru Tisá. Setkali jsme se zde se simulacemi válečných zranění. Museli jsme se chovat jako při reálné situaci, kdy byl pacient přímo z boje odvezen k nám. Polní nemocnice fungovala,

TROPICO

BY HILDING ANDERS

Poslední možnost vyměnit matraci!

85 x 195
DOPRODEJ
až
-60%

Změrte svoji válendu či rozkládací gauč a vyměňte původní matraci (často složenou ze 3 dílů) za novou. Změnu pocítíte na vlastní záda. Nabízíme doprodej výběhových modelů v dřívě běžném rozměru **matrací 85 x 195 za skvělou cenu.**

Vyspěte se pohodlně i na chatách a chalupách.

Vyberte kvalitní ortopedické matrace do dětských či studentských pokojů.

Zjistěte, na čem spí nebo odpočívá Vaše babička či děda, a dopřejte jim pohodlí.

Pořídte si přistýlku pro návštěvy za skvělou cenu.

OBJEDNÁVEJTE NA

www.matracetropico.cz/doprodej nebo volejte +420 481 587 410

podávali jsme první pomoc, selektovali pacienty podle vážnosti zranění, řídili jsme se algoritmy, které jsme se naučili ve škole. Tyto zkušenosti můžeme v budoucnu využít nejen v boji, ale i třeba v civilním životě při hromadných nehodách.

Dotkli jsme se možných odjezdů na misi. Berete tuto část „vojenství“ primárně jako lékaři, nebo pocitujete jakousi hrdost na naši armádu, kterou byste reprezentovali při konfliktu v nějaké cizí zemi?

Bronislav: Kdybych na misi do zahraničí jel, tak to beru jako osobní zkušenost, seberozvoj lékaře, ale rozhodně bych si nepřipadal jako hrdina, že bych tam byl. Primárně bych tam jel jako lékař, ne jako voják. Postaral bych se co nejlépe i o raněného nepřítele.

Jan: Souhlasím s Broňkem. Motivace jet na misi je u mne ale trochu širší, například potřeba dobrodružství. To je však pohled můj, v době, kdy jdu teprve do třetího ročníku. Až budu po atestacích a budu mít více zkušeností, tak ten názor bude možná úplně jiný.

Mikuláš: Mezi studenty - vojáky je skoro rodinný vztah. Když jdu se zelenou taškou na vlak, tak mě vždy pozdraví také někdo se zelenou taškou, aniž bychom se znali. Tím, že já budu na misi v roli lékaře, tak těch dvě stě kluků, co tam strílá a bojuje, bude mít někoho, kdo je v tom nenechá. A když já vím, že to zvládnou, tak je správné tam jet.

Jitka: Mě mise lákají nejen z lékařského, ale i z adrenalinového hlediska. U kamarádů vidím, co na útvarích dělají, jaké jsou na ně kladeny nároky. Chtěla bych být jejich oporou a strážným andělem, za kterým půjdou, když budou mít zranění nebo nedej bože nějakou psychickou újmu. Není to o patriotismu, ale o sounáležitosti, kterou vzájemně udržují všichni vojáci. Držíme spolu, a to se ani nemusíme znát.

Zvládnout všechno učivo i fyzické povinnosti, musí být nejen časově, ale i psychicky náročné. Co děláte pro to, abyste vše vydrželi a dotáhli až do šťastného konce?

Jitka: Závodně tančuji a pokračuji v tom i dnes. Je to důležitá věc, která mne udržuje v pohodě. Už v prvním ročníku nám v rámci výuky radili, jak správně využívat time management. Jsem ukázkový případ takového robota, který zvládá vše, ale je to vlastně samozřejmě pod velkým psychickým tlakem. A právě tanec mi to pomáhá zvládat.

Mikuláš: Hodně běhám. V pátek večer přijedu domů, zahodím batoh a jdu běhat do lesa. Za ho-

dinu se vrátím a vše je v pohodě. Jak máte totiž jeden civilní rozvrh a k tomu ještě druhý vojenský, tak je to náročné. Mírně jsme měli v rozvrhu den, kdy jsme v 8 ráno začínali civilní přednáškou a v 8 večer končili vojenským tělocvikem. Mezitím jen půlhodinové prodlevy. V půl deváté večer si pak na pokoji dáte jídlo a jdete se učit internu na druhý den. Hodně taky pomáhá čokoláda.

Jan: Medicína je vlastně full-time job. Mně pomáhá sport, plavání anebo si také rádij zajdeme s kamarády na pokec.

Bronislav: Sport. A také je dobré občas vše probrat s kamarády na pívě.

Máte představu, kde byste chtěli zakotvit, až budete mít v ruce vysokoškolský diplom?

Jan: To bude záležet na potřebách armády. Rád bych dělal nějaký chirurgický obor. Určitě by mě lákala mise, tam se můžu setkat se zraněními a situacemi, které není možné zažít doma.

Mikuláš: Mě by bavil nějaký interní obor ve větší nemocnici, abych toho v praxi co nejvíce pohltil. Přínosné je vyjet i na misi. Improvizujete a řešíte tam doma nenaučitelné věci.

Bronislav: Tím, jak se setkávám s praxí, se hrany obrušují a vím už více. Mám napsanou atestaci na Všeobecné praktické lékařství, kterou budu vykonávat v Ústřední vojenské nemocnici v Praze a pak chci jít někam na útvar. Vzhledem k tomu, že se po celé studium na fakultě věnuji organizačním věcem, myslím si, že medicína u mě nebude hrát tak zásadní roli a budu spíš směřovat směrem k managementu. Baví mě vychytávat mouchy v systému, tak to třeba půjde i mně.

Jitka: Určitě bych jela na misi, co se týká oboru, ještě nejsem rozhodnutá. Teď bych se primárně chtěla věnovat anesteziologii nebo traumatologii.

prof. Boštík: Ještě bych chtěla říct, že studium kteréhokoli zdravotnického oboru je nesmírně náročné samo o sobě. Ovšem v souvislosti s dalšími povinnostmi, které představuje souběžné studium na škole vojenského typu, tuto náročnost ještě zvyšuje. Současná situace napříč Českou republikou, a prakticky celosvětově v důsledku pandemického koronavirového onemocnění pak ukazuje, a ne poprvé, na opodstatnění vojenského vysokoškolského systému a uplatnění jeho absolventů v praxi. Jsem hrdá na školu jako takovou, protože přes různá turbulentní období byla schopná nejen obhájit svoji existenci, ale prakticky po celou dobu připravovat kvalitní odborníky. Velmi bych si přála, aby tomu bylo tak i nadále. ■

Hradec Králové

Český rozhlas 75 let s vámi

ZPRÁVY Z REGIONU | ČESKÉ PÍSNÍČKY | DOBRÉ RADY
ATRAKTIVNÍ SOUTĚŽE | ZAJÍMAVÍ HOSTÉ

90.5 FM | 95.3 FM | 96.5 FM | R-HK
hradec.rozhlas.cz

Mít oheň v srdci

☞ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Basketbal hrál od útlého dětství, aktivně pak za různé týmy v zemi, aby se po skončení aktivní kariéry vydal na trenérskou dráhu. Lubomír Peterka (52) je nyní šéftrenérem hradeckých basketbalistů. V týmu má svého syna Ondřeje a někdy slýchá, že je na něj hodně přísný. „Samozřejmě jsem v souvislosti s ním asi kritičtější. Musím ale říci, že Ondra je nepostradatelnou součástí týmu a myslím, že to tak vnímají i ostatní hráči,“ usmívá se lodivod Královských sokolů Hradec Králové.

Pane Peterko, co vás vlastně přivedlo k basketbalu? Neměl jste v dětství i jiné sklony?

Abych řekl pravdu, neměl. Když mně bylo šest let, bydleli jsme v Praze. V té době jsem už byl vyšší než ostatní děti. Maminka byla atletka ve Spartě a hrála také basket, tak mě dala do spartánské přípravy. Pamatuji si, že mě to ze začátku moc ne bavilo. Pak mě to ale chylo, postupem času jsem hrál v základní pětce a byl ve výběrech kadetů. Takže k basketu mě přivedla maminka.

Kde všude jste hrál a jaké jsou vaše největší úspěchy při aktivním působení na basketbalové palubovce?

Do osmnácti let, než jsem šel na vojnu, jsem hrál za Spartu Praha. Potom jsem šel do Pardubic, kde si mě vybrali do kádra. Protože se mi dařilo, nabídlí mně zajímavou smlouvu a bydlení. Kromě jednoho roku, kdy jsem hrál ve Žďáru nad Sázavou, jsem

v Pardubicích působil dvanáct let. Potom už začala moje trenérská kariéra.

Jak se vyvíjela?

Jako jeden z mála hráčů jsem už ve čtyřicetileté věku trénoval přípravky a pak se v Pardubicích stal asistentem legendárnímu trenérovi Janu Procházkovi. Když jsem ukončil kariéru, začal jsem trénovat běžko mužů, které poté převedli do Hradce a já tam jako hlavní trenér přešel také. Později jsem se tady stal šéftrenérem Královských sokolů a jsem jim skoro osm let. Byl to prostě takový postupný vývoj.

Která sezóna byla za vás nejúspěšnější a proč?

Za zatím opravdový vrchol považuji postup z první ligy do nejvyšší soutěže Kooperativa Národní basketbalové ligy, když jsme doma v prodloužení porazili Jindřichův Hradec. Tehdy byla úplně za-

plněná hala, panovala obrovská euforie, něco podobného jsem tady nikdy nezažil. Navíc to bylo umocněno tím, že jsme angažovali zahraničního hráče, a kromě toho nám Nymburk poskytl mého syna Martina, takže v týmu jsem byl já a oba synové. Ty emoce byly velké a nejvyšší soutěž jsme pak začali hrát v sezóně 2018/2019.

Co hráčům vštěpujete při trénincích a zápasech především?

Záleží na situaci. Příprava na jednotlivé zápasy je různá. Snažím se hráče přesvědčit, aby trénovali s chutí a touhou po vítězství. Musí pochopit, že to dělají pro sebe a mít oheň v srdci. Potom se výsledky dostaví. Samozřejmě ta chemie v týmu je velmi důležitá, a to se nám tady daří.

Kapitánem týmu je váš syn Ondřej. Iste na něj stejně náročný jako na ostatní hráče?

Někdy slýchám, že jsem na něj hodně přísný. Samozřejmě jsem v souvislosti s ním asi kritičtější. Musím ale říci, že Ondra je nepostradatelnou součástí týmu a myslím, že to tak vnímají i ostatní hráči.

Předpokládám, že jste ho vedl k basketbalu od malička. Byl talentovaný už na začátku?

Bral jsem ho na zápasy i tréninky, takže jsem ho k basketbalu vedl. Byl obrovský talent a také byl vyhlášen Objevem roku. V Hradci má své nepostradatelné místo. Kapitánem není, že jsem to určil já, ale protože je nejen výborným hráčem, ale má i dobré charakterové vlastnosti, které kluci v týmu berou.

Bavíte se o basketbalu i doma?

Někdy až moc, celá rodina basket rozebírá. Nám už to tak nepříjde, ale někdo nezasvěcený by se v naší společnosti mohl nudit.

Váš druhý syn Martin je také basketbalista a nedávno přestoupil z mistrovského Nymburka do německého Braunschweigu.

Já mu to jenom schvaluji, protože je velmi talentovaný a v posledních letech má při zápasech větší minutáž v národním týmu než v Nymburce. Bylo to logické, už před sezónou věděl, že chce odejít a čekal na vhodnou příležitost. V Německu je navíc kvalitní liga a podmínky tam má skvělé. Teď už je jenom na něm, aby se tam dokázal prosadit a přesvědčit všechny kolem sebe, že do týmu patří.

SALONKY

Hynek Šnajdar

Ostuda

O osobnosti hradeckého starosty Františka Ulricha (1859 – 1939) a jeho trvalé stopě v Hradci Králové jsme už psali v jednom z předchozích magazínů Salonky. Nedá mi to ale, abych se k této zásadní postavě ještě jednou nevrátil, což má svůj pádný důvod. Před nedávnem totiž město již po sedmadvacáté udílelo výroční ceny. Nejvyšší ocenění, Cenu Dr. Františka Ulricha za rok 2019, získal Jan

Petrof, který celoživotně přispíval k rozvoji průmyslu, společenského života a udržení rodinné firmy vyrábějící klavíry a pianina v Hradci Králové.

Právě Petrof, který poskytl říjnovému magazínu Salonky rozhovor, se kromě představení svého pestrého života zastavil u zmíněného ocenění. Mimo pojmenování náměstí po Ulrichovi a urně s jeho popelem v kolumbáriu Sboru kněze Ambrože je právě tato cena jedinou hmatatelnou upomínkou této legendy, což Petrofa dost mrzí. Když při slavnostní chvíli přebíral cenu, dostal slovo a musel nahlas říci, co mu už nějaký čas leželo na srdci.

„Strašně mě mrzí, že dvaatřicet let po sametové revoluci se na Ulrichově náměstí neobjevila socha tohoto pro Hradec zásadního a významného muže, stejně, jako Masarykova na Masarykově náměstí. To považuji za ostudu města. Když se totiž řekne Hradec a Salon republiky, myslí se tím především právě starosta Ulrich, který šéfoval Hradci osm volebních období a město velkoryse pozvednul. Mělo by se s tím už konečně něco udělat,“ vyzval Petrof k důstojné připomínce této osobnosti, což by byla pro Ulricha posmrtná satisfakce za to, co pro Hradec udělal a jak ho ve své době posunul kupředu.

Ulrich byl totiž vizionář a díky své osvícenosti pozvedl město nejen po architektonické, ale i kulturní stránce. Je pravda, že pokusy o připomínku tohoto velkého muže tady byly, ale skončily fiaskem. Před sedmnácti lety byla vyhlášena soutěž na Ulrichovu sochu. Vítězný návrh sochaře Pavla Doskočila, kdy starosta na vysokém pylonu sedí za stolem a má své město jako na dlani, neprošel. Druhý pokus, kdy byla v roce 2000 odhalena Ulrichova socha od Jaroslava Hanzíka, byl spíše parodií. Na náměstí Svobody vydržela pouhých osm měsíců, aby nakonec skončila v bedně a byla odvezena na dvůr technických služeb.

Zda tedy Ulrichovo náměstí bude někdy zdobit „kontroverzní“ nebo jiný pomník starosty Františka Ulricha, je zatím ve hvězdách. Ukáže to možná až budoucnost. Zda bude blízká, či vzdálená, je rovněž v příslovečných hvězdách. Pokud se tak nestane, bude to, jak trefně řekl Jan Petrof, ostuda města Hradce Králové. ■

Nymburk loni ještě s vaším synem Martinem vyhrál celou soutěž. Jak jste to vy a Ondřej komentovali?

Moc jsme to neřešili, protože Nymburk vyhrál soutěž už snad po šestnácté za sebou a nemá tady konkurenci. O titulu jsme vůbec nepochybovali, takže jsme se o tom moc ne bavili. Více jsme sledovali, jak se Nymburku dařilo v Champions League. Mrzelo mě, že to Nymburk nedotáhl, protože loni měli tým na to, aby celkově vyhrál.

Jaké to je, když se v soutěži postaví proti sobě synové jako rivalové?

Jako trenér to zase až tak nevnímám. Před zápasem s Nymburkem se chce Ondra vytáhnout, aby dal více bodů než Martin. Trochu se hecují, ale pro mě to je zápas jako každý jiný, kdy chceme uhrát i s mistrovským týmem co nejlepší výsledek.

V loňském ročníku Království sokoli skončili na devátém místě. Považujete to za neúspěch?

Naopak, vnímám to pozitivně, protože jsou to postupné kroky kupředu. V prvním roce v nejvyšší soutěži jsme byli od začátku do konce na poslední příčce a nebylo pochyb, že půjdeme do baráže. Kvalitativní úroveň nejvyšší soutěže oproti první lize je nesrovnatelná. Loňská sezóna už ukázala, že tým je celistvý, podařilo se nám doplnit kádr, byl to velký pokrok.

Do jaké míry nákaza covid-19 ovlivnila sezónu?

Vznikla dlouhá pauza. Kluci měli individuální přípravu, trénovat jsme začali až v srpnu.

Jaké to je hrát se všemi omezeními?

Diváci v hledišti musí mít roušky. Samozřejmě jsme v uzavřené hale, kde se po palubovce honí deset zpotených chlapů, takže vždycky něco hrozí.

Jste testováni na koronavirus?

Hráče jsme testovali na začátku sezóny, ale v podstatě nemáme v tomto směru žádné povinnosti. Testovat budeme, ale až při nějakých konkrétních potížích. My si prostě nemůžeme vyčlenit dva miliony korun na měsíční testy.

Vnímáte, že opatření spojená s epidemií poškozují vrcholový sport?

Jednoznačně. Covid poškodil spoustu firem, které bývají sponzory vrcholového sportu, a ty peníze najednou chybí. Všechny týmy pocítily úbytek zdrojů z komerční sféry a my také. Navíc to děláme pro diváky, nikdo nechce hrát v prázdné hale.

Basketbalová liga nově zavádí video na všech stadiónech. Co na to říkáte? Čemu by to mohlo pomoci?

Zaveden byl Instant Replay Systém, který umožňuje zpomalené přehrávání sporných momentů během zápasu z pěti kamer a slouží při rozhodování rozhodčím. Myslím si, že je to dobrá věc, protože některé sporné okamžiky se nedají při rychlosti tohoto sportu postřehnout okem. Doufám, že to bude ku prospěchu věci a nebude to zbytečně zdržovat hru. Když se tento systém bude rozumně používat a rozhodčí se s ním naučí pracovat, tak jim to může jenom pomoci.

Došlo k posílení týmu novými hráči?

Jádro týmu jsme udrželi víceméně stejné. Po odchodu Davida Pekárka a Srba Djordje Tresače jsme tým posílili o Lukáše Proška z Kolína a Jirku Šolu z Jindřichova Hradce.

Kdo budou vaši největší soupeři?

Vzhledem k tomu, že jsme stále tým ze spodní části tabulky, hlavními soupeři jsou týmy okolo nás, například Ostrava, Děčín, Kolín, USK Praha. Ty bychom chtěli dostat pod sebe. Jinak doma můžeme porazit každého, i když Nymburk je trochu jinde.

Mohl byste prozradit ambice v nadcházející sezóně? Čeho chcete dosáhnout?

Každý zápas chceme vyhrát. Ideální by bylo, kdybychom se dostali do horní osmičky, ale reálným letošním plánem a cílem je dostat se do předkola play off. Uvidíme, jak to půjde.

Je pro vás basketbal vášeň? Co vám v životě dal a co naopak vzal?

Dal mi všechno, na basketbalu jsem si našel manželku. Mám dva šikovné kluky, kterým se daří, jeden je v reprezentaci. Trénoval jsem spoustu týmů, vychoval hodně dětí. A co mi vzal? Volný čas. Od srpna do května nemám volný víkend. Ani v týdnu nemám žádný den pro sebe, každý den tréninky, o víkendu zápasy. Basketbal je samozřejmě vášeň, dělám něco, co mám rád. Je to radostná práce.

Jací jsou hradečtí fanoušci při zápasech a co byste jim rád vzkázal?

Opravdový fanoušek se pozná podle toho, že týmu fandí a podporuje ho, i když se mu nedaří. Když vidí, že kluci tomu dávají všechno, přestože narazí na někoho lepšího, který je porazí, fanoušci jim také zatleskají. Přál bych si tedy, aby na zápasy chodili, fandili a kluky podpořili. ■

Jsme pozitivní!

Proto nám jde práce tak od ruky.

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

Basket je důležitá součást mého života

☞ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Měřil jsem dva metry a je kapitánem týmu Královští sokoli Hradec Králové, který hraje nejvyšší soutěž v republice - Kooperativa Národní basketbalová liga. Ondřej Peterka (29) pochází ze slavné basketbalové rodiny. Jeho otec Vladimír je šéftrenérem hradeckých mužů, bratr Martin hrál ještě nedávno v mistrovském Nymburku a od začátku září působí v německém Braunschweigu.

Basket je pro Ondřeje celoživotní vášní. „Mým prvním vzorem byl určitě můj otec. Z basketbalových hvězd, které se staly celosvětovými ikonami, to pak byli Michael Jordan a Scottie Pippen,“ prozradil Ondřej, kterého by potěšilo, kdyby se Královští sokoli letos v tabulce posunuli více nahoru.

Když váš táta hrál basketbal, předpokládám, že vás k němu vedl od malička. Je to tak?

My jsme se s bráchou už jako malí kluci chodili

koukat na jeho zápasy v Pardubicích. Potom nám vždycky dal balon a házeli jsme na koš. Už od dětství jsme sledovali zápasy, a navíc i naše mamka hrála basketbal. Je to taková rodinná záležitost a zároveň předurčenost pro to, abychom se s bráchou vydali stejnou cestou jako rodiče. Nad ničím jiným jsme nepřemýšleli a bavilo nás to.

Pamatujete si, kdy jste poprvé vstoupil na palubovku a hodil míč do koše?

To jsem ještě neuměl chodit. Táta mě po zápase vzal do náruči, podal mi balon a už jsem házel na koš.

Byla také vaše výška tím, co rozhodlo, že budete dělat právě tento sport?

Předpoklad to určitě je. Víím, že je i spousta menších hráčů, jsou ale rychlí a ten výškový handicap doplňují atletickými předpoklady, rychlostí, výs-

kokem, šikovností... Není tedy úplně pravidlem, že hráč vyšší než dva metry musí být zároveň dobrým basketbalistou. Třeba v americké NBA jsou hráči, kteří jsou relativně malí, ale mají neskutečný výskok a jsou schopni v pohodě zasmečovat do koše.

Kdo byl vaším vzorem?

Mým prvním vzorem byl určitě můj otec. Z těch hvězd to byli Michael Jordan a Scottie Pippen, kteří se v basketu stali celosvětovými ikonami. Zápasy, kde oni hráli, byly pro mě neskutečným zážitkem. Prostě byli naprosto dokonalí. Protože byl Pippen mým velkým vzorem, mám doma jeho dres.

Čím jste za svou kariéru prošel, než jste se dostal na vrcholovou úroveň?

Působil jsem v mládežnickém klubu v Pardubicích, tam jsem byl od malička a prošel si všemi věkovými kategoriemi. Když mi bylo osmnáct let, už jsem hrál v A týmu mužů, kde jsem se prosadil a strávil tam čtyři roky. Potom jsem šel na rok do Svitav a pěkné dva roky jsem strávil v Prostějově, kde se nám podařilo vyhrát Český pohár. Pak jsem se rozhodl, že se vrátím do Hradce, kde jsem už hostoval v první lize, to mi bylo pětadvacet. Chtěl jsem pomoci Hradci, kde jsem hrál už na plný úvazek, postoupit do nejvyšší soutěže, a to se nakonec povedlo.

Která pozice v týmu vám od začátku nejvíce seděla?

V podstatě můžu hrát cokoliv. Na rozehrávce, křídle, pivotu. Kde je to potřeba, tam se snažím zaskočit. Nedá se tedy říci, že bych měl za poslední roky nějakou danou pozici, zvládnou ji všechny.

Kterých svých basketbalových úspěchů si nejvíce vážíte a proč?

Když jsem byl čtyři roky v Pardubicích, tak se nám třikrát povedlo urvat třetí místo. Bylo to fajn, každý rok jsme hráli o nejvyšší příčky. Ještě musím zmínit Český pohár, který rok nebo dva nehrál Nymburk, takže to byla šance pro ostatní týmy. Nám se to povedlo, v Brně jsme ve finále porazili Děčín o tři-cet bodů. To byl dobrý zážitek. V roce 1994 vyhrál Český pohár tatka a potom také brácha. Nevím, jestli se to některé basketbalové rodině podařilo, myslím, že ne.

Kdy jste vy a váš otec přišli do Hradce?

My jsme přišli vlastně společně. Hrál jsem v Pardubicích druhou nejvyšší soutěž a ta se pak přesunula

do Hradce. Po zhruba čtyřech pěti letech jsme se začali zlepšovat, postupně jsme hráli několikrát baráž a vyústilo to v postup do nejvyšší soutěže.

Jak vás spoluhráči přijali v týmu, který vede váš otec?

Ono nás z Pardubic tehdy přišlo více. Zpočátku to bylo trochu těžké, protože najednou v týmu byli kluci z obou měst, ale postupně se to urovnalo.

Je na vás táta přísnější než na ostatní?

Někdy to tak je, vůbec se mně nesnaží nějak prosazovat, že bych měl nějaké výhody nebo protekci. Vždycky jsem si to musel urvat a vybojovat sám.

Váš bratr Martin hrál za Nymburk, ale teď se přesunul do Německa.

Ano, oficiálně to bylo 1. září, ale on už tam jel o čtrnáct dní dříve kvůli covidu. Nastoupil za tým Braunschweig a myslím, že je tam spokojený. Doufám, že se mu tam bude dařit.

Nymburk loni, když tam ještě bratr hrál, vyhrál nejvyšší soutěž? Jak jste v rodině komentovali tento úspěch?

Je to už ohraná písnička a Nymburk vyhrává každý rok, s Martinem počtvrté. Samozřejmě je to úspěch, ale brácha nám přeje, abychom se zlepšovali. My jsme se spíše vždy hecovali, když jsme hráli proti sobě. Kdo dá více bodů, platí večeri a podobně.

V minulém ročníku Královští sokoli skončili devátí. To asi nebyl příliš důvod ke spokojenosti. Proč to nebylo lepší?

Pořád nám chybí výhry nad nějakým silným soupeřem s top šestky, což by nás posunulo a určitě by nám to pomohlo. Jdeme cestou postupných kroků. První rok jsme hráli baráž a udrželi se zuby nehty, druhý rok bylo deváté místo a ve třetím se třeba ještě zlepšíme.

Sezónu poznamenal koronavirus. Věřil jste, že bude nová zahájena?

Myslím si, že sport musí jet dál nejen kvůli hráčům a trenérům, ale také fanouškům a sponzorům. My sice nemáme takový příjem ze vstupného jako třeba hokejisté, ale musí se najít způsob, aby se hrálo. Je to jediná cesta pro všechny.

Půlroční přestávka určitě zanechala stopy. Jak ovlivnila náladu v týmu?

Všichni se těšili na to, až to znovu začne. Bylo to dlouhé, ale většina hráčů si odpočinula. Snažili

jsme se připravit na to, abychom se mohli vrátit na palubovku.

Jak jste se v té době připravovali?

Příprava byla specifická, kratší a hráli jsme pak hodně zápasů. Moc jsme se na to těšili a doufáme, že nás covid neovlivní, budeme pokračovat, vydrží to co nejdéle a dokončíme sezónu.

Co je silnou stránkou vašeho mužstva a kde vidíte rezervy?

Silnou stránkou je, že už třetí rok zůstává osa týmu stejná, máme stejného rozehrávače, umíme si vyhovět v útoku a hrajeme kolektivně. Slabinu vidím v obraně, musíme stále pracovat na zlepšení. Když se nám to povede, můžeme porazit i lepší týmy z první šestky.

Jste kapitánem. V jednom rozhovoru jste řekli, že nechcete být kapitánem týmu, který spadne. To zřejmě stále platí, ne?

To určitě. To jsem asi řekl v prvním roce, kdy Hradec hrál nejvyšší soutěž. Celý tým dělá vše pro to, aby se to nestalo.

Čeho tedy chcete dosáhnout v nové sezóně?

Když letos všechno klapne a zůstaneme zdraví, máme ambice zahrát si play-off. To je náš hlavní cíl v nové sezóně.

Toužil jste po tom zahrát si profesionálně nejslavnější soutěž světa NBA v USA?

Jako malý kluk jsem o tom určitě snil, ale postupem času jsem zjistil, že se ten sen asi nesplní. Tu sou-

těž včetně těch nejvyšších evropských samozřejmě pořád sleduji. Můj aktuální sen je, někdy se na zápasy NBA podívat. Mám rád taky fotbal a hokej. Až bude více času, rád bych si udělal výlet třeba na zápasy Chelsea nebo Barcelony. Bude to ale asi až po konci mé basketbalové kariéry.

Jakou máte představu o vaší další kariéře? Jak dlouho potrvá?

To se dá těžko říci. V Kolíně hraje David Machač, kterému je čtyřicet. Je to individuální, hodně záleží na zdraví, zda se mi vyhnou zranění a podobně.

Pokud mám dobré informace jste trenérem mládeže. Stane se pro vás role trenéra budoucí profesí?

Už čtvrtým rokem trénuji jedenáctileté děti. Bere mně to sice hodně času, ale moc mě baví, když vidím, jak se děti zlepšují a posunují. Jednou, po konci kariéry, bych se asi rád věnoval právě trenérské práci.

Čím je pro vás basket?

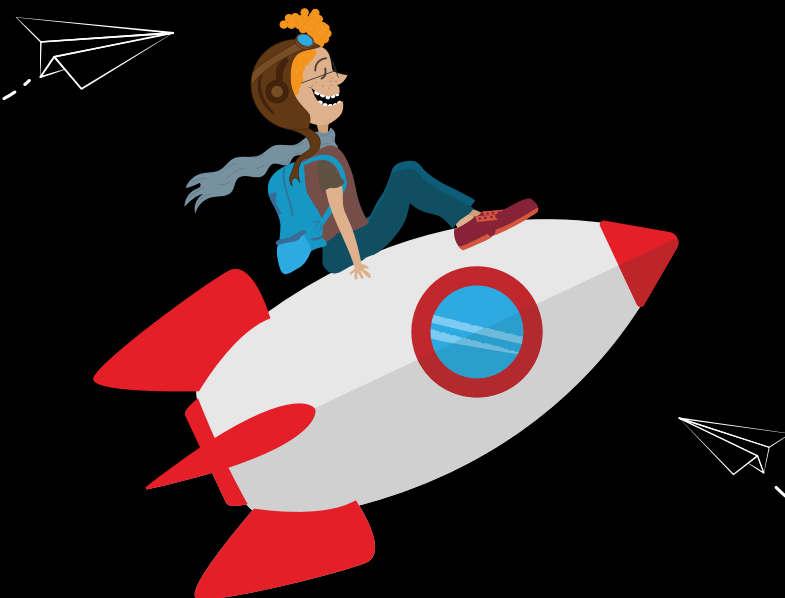
Od malička nedělám nic jiného, je to důležitá součást mého života.

Jste basketbalová rodina. Otec šéftrenér, vy a bratr basketbalisté, maminka také hrála basket. Skoro si myslím, že když se sejdete, nebudete se o ničem jiném. Je to tak?

Po zápase, když jsme hráli proti bráchravi, jsme si sedli a o basketu hodně mluvili, stejně jako po nějakém vyhoceném utkání. Někdy v létě při grilovačce se snažíme o basketu nemluvit a řešíme i jiné věci, hrajeme třeba společenské hry. ■

Přihlaste svůj projekt do podnikatelského inkubátoru!

mentoring | konzultace
zvýhodněný pronájem kanceláře
propojení s investory

Uzávěrka přihlášek už 31. října

TC TECHNOLOGICKÉ
CENTRUM
HRADEC KRÁLOVÉ

tchk.cz/podnikatelskyinkubator

Ustát vše, co nás lidsky vytáčí z rovnováhy

Není to tak dávno, kdy se Pavel Pechanec (49) stal na druhé sedmileté období biskupem královéhradecké diecéze Církve československé husitské. „Výzvu pro dalších sedm let jsem přijal a v rámci instalace jsem pronesl slib, že s Boží pomocí chci ve službě pokračovat,“ řekl staronový biskup v rozhovoru pro magazín Salonky. Také jeho bohužel postihla pandemie koronaviru a po testech 14. září se ukázalo, že byl covid pozitivní. „Nejvíce nepřijemné na tom je, když máte podezření, že jste nákazu rozšířil dál a nechtěně ublížil druhým,“ uvedl.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV PAVLA PECHANCE

Jak se správně oslovuje biskup vaší církve?

Většinou mě lidé z vnějšku církve oslovují „pane biskupe“. V naší církvi se vzájemně oslovujeme sestry, bratře, ale ono víc, než oslovení jsou živé vztahy, opravdovost našeho nastavení a to, abychom se měli rádi, podpírali se a v lásce respektovali.

Před nedávnem jste jím byl zvolen na dalších sedm let. V této souvislosti došlo k vaší tak zvané instalaci. Proč se tomu tak říká a co zahrnuje?

Biskupská instalace je v podstatě uvedení do dalšího období jasně vymezené služby. Kdybych už ne-

pokračoval, byl bych biskupem emeritním, nenesl bych odpovědnost za duchovní správu diecéze jako celek. Jinými slovy, měl bych méně povinností. Výzvu pro dalších sedm let jsem přijal a v rámci instalace jsem pronesl slib, že s Boží pomocí chci ve službě pokračovat.

V čem bude druhá sedmiletka jiná než ta předchozí?

Jiná sedmiletka bude především v tom, že doba bude jiná. Země se s námi velmi rychle otáčí a mění se stále mnohé kolem nás. Církve jako společenství konkrétních lidí ukazují k věčnosti a svědčí o neměnné Boží lásce, co je v každém z nás. Především mám tedy v plánu ustát vše, co nás lidsky vytáčí z rovnováhy.

Vrat'me se zpět k vašim začátkům. Odkud pocházíte?

V rodném listě mám zapsaný Havířov, ale když mě byly čtyři, naše rodina se vrátila do Litomyšle, odkud pocházejí moji rodiče.

Jste z rodiny, kde byla víra samozřejmostí?

Jsem z generace „Husákových dětí“, a tak v kostele jsem byl poprvé v sedmi letech na pohřbu babičky a tomu pánovi v černé sukni jsem nerozuměl.

Jak se stalo, že jste uvěřil v Boha?

„Zasáhl mě blesk,“ odpovídám v nadsázce na otázku, kterou mi občas lidé pokládají. Očekávají příběh a příběh mám, ale těžko se ten „blesk“ vysvětluje. Je ale pravdou, že víru máme všichni v sobě, prožitek transcendence, přesahu života je hluboko v nás. Je v nás ale také strach, obava, že nás někdo, nebo něco chce vírou spoutat a omezit. Ve své chvíli „záblesku“ jsem prožil, že opak je pravdou, strach se rozplynul, svět víry se otevřel.

Vystudoval jste Střední polygrafickou školu a poté se živil jako tiskař. Proč jste se vydal na studia Hu-

sitské teologické fakulty? Co vedlo vaše kroky na duchovní cestu?

V tiskárně jsem byl velmi spokojený, je to krásná práce s jasným vymezením, co je barevné, co černobílé. Začal jsem ale působit nejprve jako laický kazatel v naší církvi a potřeba studia mě navedla do oceánu služby Kristu. Moji duchovní cestu pak ovlivnili lidé, s nimiž mi bylo dáno se setkat a kterým jsem za mnohé vděčný.

Proč jste zvolil husitskou církev?

Původně jsem chtěl obejít všechny církve v Litomyšli a vybrat si některou z nich. Jako první jsem navštívil husitskou faru, protože cesta do tiskárny vedla kolem ní. Byla sobota 12. května 1990 odpoledne a otevřela mi starší paní farářka a pozvala na nedělní bohoslužby. Druhý den jsem na bohoslužbách ničemu moc nerozuměl, ale cestou domů mě zasáhla otázka, zda hledám dokonalou církev nebo dokonalost Boží. Když o tom vyprávím, vyzní to asi jako fráze, ale vím, že mi bylo řečeno, abych zůstal a dál nehledal. Po letech snad můžu říci, že církev husitskou jsem si nezmýšlel, ale byla mi dána.

INZERCE

70 let snu o štěstí

Když v roce 1950 opustil továrnu Volkswagenu první užitkový vůz řady T, nikdo netušil, jak moc významným se stane pro rodiny po celém světě. A nejen pro ně. Zakladatel kategorie víceúčelových vozů se stal průvodcem na cestě za štěstím mnoha cestovatelů, sportovců i hudebních skupin. Oslavte toto velké výročí s námi a staňte se členem unikátní rodiny majitelů řady T. Máme pro Vás připravenou mimořádnou nabídku.

PORSCHE
HRADEC KRÁLOVÉ

Autorizovaný prodejce Volkswagen
Porsche Hradec Králové
Na Okrouhlíku 1708/25b, 500 02 Hradec Králové
www.porsche-hk.cz

Kde všude jste později působil jako farář?

Říká se, že první farnost je od Pána Boha jako dar. Je faktem, že první místo člověka poznamená a my jsme prožili v Českém Dubu krásných 21 let. Máme zde mnoho milých přátel a rádi se do Podještědí vracíme. Z Českého Dubu jsem administrativně působil v obci Bakov nad Jizerou a Mnichovo Hradiště.

Co jste musel absolvovat, abyste se před sedmi lety stal biskupem?

Především jsem musel přijmout kandidaturu. Můj předchůdce Štěpán Klásek se tehdy rozhodl, že už nebude pokračovat v plné biskupské službě a z velkého počtu adeptů jsme zbyli dva, kteří jsme kývli na výzvu života. Církev tehdy prožívala dobu, kdy došlo ke schválení církevních restitucí, a my si museli zvykat na nové podmínky fungování církve. Popravdě stále si zvykáme a tehdy před sedmi lety jsme byli zcela na začátku. Musel jsem tedy absolvovat velkou proměnu života.

Proč jste se rozhodl kandidovat podruhé?

Protože vnímám, že člověk je tu jen na chvíli a překvapivě sedm let uteče jako voda. To co jsem různě začal, tak chci, bude-li to Boží vůle, dokončit. Snažíme se například o zajištění finančního chodu diecéze a je to boj, z kterého nyní nechci utéct. Především ale vnímám, že úřad diecéze má být přátelským inspirativním prostředím pro našich 60 náboženských obcí, které máme v Královéhradeckém, Pardubickém a Libereckém kraji. Biskup je vlastně farář farářů a na mně je, abych přinášel dobré podněty pro své kolegy faráře.

Církev se často potýká s úbytkem věřících. Proč tomu tak je a jak je to v tomto ohledu u vás?

Úbytek trápí církev v celé západní Evropě. Je to dlouhodobý trend, který má své hluboké pozadí a je pro nás výzvou. Je ovšem faktem, že evropská společnost je jako celek, čím dál víc individualistická, zároveň různě rozdělená a opuštěná. Lidé obecně ani příliš nestojí být součástí nějaké organizace, ať už společenské, nebo politické a bohužel i rodiny jsou čím dál menší a rozbité a církve? Úbytek lidí „kostelních“ je realitou.

Myšlíte si, že husitská církev je liberálnější než ostatní? Pokud ano, v čem?

Naše církev je velmi, velmi liberální a je to její přednost i slabina zároveň. Vznikli jsme před sto lety, jako odezva na modernistické hnutí v katolické

církvě a v touze po liberálním, otevřeném společenství. Nejde jen o to, že se faráři a farářky žení a vdávají, ale ona i celá naše teologie je postavena otevřenému hledání. Jsme církví lidovou, už ne ve smyslu velkých počtů, ale nízkého prahu a nemáme přísně nastavené požadavky pro naše věřící.

Co pro vás osobně znamená víra?

Víra pro mě znamená něco jako dýchání. Člověk je na dýchání zcela závislý, i když jsou někdy okamžiky, kdy si dech neuvědomuje, dýcháme stále. Ve víře jde ovšem o to, aby se člověk z víry radoval a každý nádech a výdech byl propojen vděčností a láskou.

Musím se zeptat: Co vám šlo hlavou, když do země vtrhl koronavirus?

Prožíval jsem to podobně jako všichni ostatní, vstoupili jsme do velkých nejistot. Naše diáře a plány vzaly za své a my si nutně uvědomili, jak nejistota je zásadní konstantou našich životů. Pozitivní na příchodu koronaviru bylo, že jsme se jako společnost spojili, šli jsme roušky a byli vůči sobě ohleduplní a pozorní.

Vy sám jste se covidem také nakazil. Bylo náročné přijmout tuto skutečnost?

Nevím přesně od koho a kde jsem se nakazil, ale hned jsem věděl, že covid nikomu nepřeji. Nejvíce nepříjemné tedy na tom je, když máte podezření, že jste nákazu rozšířil dál a nechtěně ublížil druhým.

Jste ženatý a se svou manželkou Janou máte dcery Sáru a Elišku. Je vaše rodina prostoupena vírou?

Ano je. Každý z nás je svým osobitým způsobem vírou poznamenán. Moje žena navíc pracuje se mnou v církvi a jsem za to moc rád. Obě dcery jsou už dospělé, a tak trochu už i vylétly z rodinného hnízda, ale vím, že i jim víra v životě pomáhá.

Církev československá husitská má letos 100 let. Jak toto jubileum vaše diecéze slaví?

Slavíme sto let v covidovém roce, a tak množství setkání, bohoslužeb a doprovodných akcí jsme museli omezit, přesunout nebo i zrušit. Svým způsobem je to ale paradoxně dobrá oslava. Uvědomujeme si tak v plné nahotě naši propojenost s dobou a společností, to že nežijeme jen v jakési své důležité bublině. Jsme tu pro lidi, jako nabídka cesty víry, východisko z beznaděje a prázdnoty, ať už je doba jakákoliv. ■

HLEDÁME NOVÉ ZAMĚSTNANCE!

NABÍDKU AKTUÁLNĚ OBSAZOVANÝCH POZIC ZÍSKÁTE NA WWW.CONTINENTAL.JOBS.CZ.

Vitesco Technologies Czech Republic s.r.o.

Volanovská 518, 541 01 Trutnov

800 800 552 (zelená linka)

WWW.VITESCO-TECHNOLOGIES.COM

WWW.CONTINENTAL.JOBS.CZ

PERSONALNI.TRUTNOV@CONTINENTAL-CORPORATION.COM

SUPERPRÉMIOVÉ HOLISTICKÉ KRMIVO

NEJVYŠŠÍ MOŽNÉ KVALITY PRO ZDRAVÝ
A SPOKOJENÝ ŽIVOT VAŠEHO PSA.

- + 100 % čerstvého masa
- + Konzervy s masem z ručně krájené čisté svaloviny
- + Bezobilné, hypoalergenní a holistické krmivo
- + Neobsahuje umělá barviva ani dochucovadla
- + Kvalitní a chutné granule, konzervy a kapsičky

Krmivo STARVITA pro všechny věkové kategorie a specifické životní fáze psů a koček **NAKOUPITE** za NEJVÝHODNĚJŠÍ CENY v kategorii superprémiových krmiv **VÝHRADNĚ** v prodejnách Mountfield nebo na www.mountfield.cz.

Mountfield